

MOČ MISLI IN MOČ MOLITVE

MOČ MISLI

Maria Ana Kolman

Ko je Albert Einstein ob robu enemu največjih znanstvenih odkritij, torej svoji relativnostni teoriji, zapisal: «Najbolj od vsega me zanima, kaj **misli Bog!**«, je pravzaprav potrdil relativnost vseh empiričnih znanosti in priznal kot absolutno le misel Boga. Dva pojma, ki sta na empirični in kognitivni ravni težko razločljiva. Bog verjetno ne bi bil Bog, če bi ne bil nedoumljiv. In misel bi postala najmočnejša sila, najmočnejše orodje ali pa celo najmočnejše orožje, če bi jo znali uporabljati, usmerjati, torej voditi v smer realizacije želje, cilja, namena. Kaj nam ni Bog dal misel, da z njo vodimo svoje življenje? Ali ni učlovečil Jezusa Kristusa z namenom, da nam z molitvijo pokaže pot in način komunikacije z Bogom, da bi prepoznali in razumeli **kaj Bog misli?**

Neglede na to ali govorimo o Bogu, Kozmosu, Univerzumu, Prasili, Stvaritelju – govorimo o čisti misli, ki vpliva na materijo ali o t.i. miselnem energijskem polju. Ko neko materijo pogledamo čisto od blizu, npr. skozi mikroskop, ugotovimo, da materije ni! Tridimenzionalno telo, ki ga čutimo s petimi čutili, je le videz, ki ga lahko prepoznavamo na kvantni, subatomske, atomske, celične ali molekulske ravni. Vsak trden delec snovi je sestavljen iz 99,999% praznega prostora. Ljudje smo sicer fizična pojavna oblika, sestavljeni iz znanih elementov, ki jih sistematizira kemijski periodni sistem. Pa vendar ni moč najti formule, da bi sestavne elemente naše fizične pojavnosti spojili in ustvarili človeka. Kaj torej manjka: Božja iskra oz. tistih 99,999% praznega prostora, ki je koncentracija energije in informacij Univerzuma. V vsaki naši celici je spomin in vsaka naša celica ima sposobnost sprejemanja informacij, ki prihajajo iz naših misli. V vsaki celici se vsako sekundo izvrši 6 bilijonov reakcij, ko DNK, encimi in nevtroni reagirajo z aminokislinami, torej v fazi celičnih procesov, celica nenehno prisluškuje našim mislim. Vsak miselni impulz se samodejno preoblikuje v biološko informacijo. Naša misel deluje tako na vsako celico v vsakem trenutku in oblikuje naše življenje tudi na celični ravni. Naše depresivne misli informirajo celico z depresijo in ustvarjajo frekvenčno depresivno polje, ki postane celični energijski potencial: naša celica je informirana in dobesedno stremi za čim več depresije, ki jo energijsko napaja. Zavedati se je potrebno, da ima vsaka stvar v prostoru in času svoj smisel, namen in pomen. Nič ni kar tako – brez pomena. Niti ena sama misel ni niti slučajna, niti nepomembna. Vse, tudi nematerializirana misel, sproži neko dogajanje. Zato je potrebno obvladati znanje ustvarjanja misli z jasnimi nameni, kontrole misli, selekcije in usmerjanja misli v materializacijo le-teh. Vsako misel, ki nam »šine« v glavo, je potrebno selekcionirati po namenu: ali bo materializacija te misli ustvarila stanja oz. okoliščine, ki bodo v nas vzbujali občutke ugodja, ali bo materializacija te misli ustvarila občutke neugodja, bolezni, nesreče. Vzporedno je potrebno misli razvrstiti na misli, ki jih vzbuja **opazovanje, kreiranje in gledanje s srcem**. Ko opazujemo, kopiramo informacije, ki jih bomo uporabili kot vodilo, ko bomo kreirali naše življenje. Misli, ki se nam bodo porajale medtem, ko bomo gledali s srcem, so poezija: ko gledaš naravo, misli drevesa, rože, potok, ... Ko gledaš nebo, misli oblake. To je poezija srca.

S selekcijo misli po tem ključu izločimo misli in miselne vzorce, ki niso v kontekstu z našo lastno kreacijo življenja. Saj si ne želimo težav in problemov! Spoznanje, da je **vse, kar se pojavlja v snovnem svetu, materializacija misli**, naj vodi vsako našo misel! V misli, katerih materializacija bi ustvarila občutke ugodja, veselja, sreče, blaginje in zdravja, je potrebno usmeriti toliko koncentrirane energije, da se misel preprosto utelesi. Misli, katerih materializacija pa bi ustvarila negativne občutke in stanja, je potrebno takoj izločiti in jo nadomestiti s pozitivno mislijo! Torej v trenutku, ko zaznamo neko misel, postavimo vprašanje, kakšne bi bile posledice miselne realizacije.

Naš organizem deluje kot kvantna resničnost: če se nekje v prostoru in času nekaj zgodi, se sprememba odrazi v celotnem kvantnem polju. Zato niti misel v fazi nematerializiranega stanja ne ostane brez posledic v kvantnem prostoru! Ustvarja naše pogoje bivanja in kreira naš svet v malem.

Vsaka misel ima kreativni potencial. Najmočnejši potencial imajo misli, ki vzbujajo močna čustva. Najmočnejše oz. temeljno čustvo, ki ga človekova zavest lahko čuti, je ljubezen. Je najbližje izvoru življenja in edini možni prevodnik univerzalne informacije. Zato z Bogom lahko komuniciramo edino iz srca, iz ljubezni in z molitvijo.

V življenju pridobivamo vrsto znanj, informacij, se izobražujemo, dnevno sledimo aktualnim informacijam, ... Naučili smo se abecede in poštevanke. Nihče pa nas ni opozoril na dejstvo, da je bistvo vsega misel in nas učil misel uporabljati v določen namen. Verjetno ne gre za zablodo civilizacije, temveč za načrtno ohranjanje stanja »mrak uma«, z namenom manipulacije, izkoriščanja in vedno večjega poneumljanja ljudi. Če bi nas naučili uporabljati moč misli, bi ljudje svoje življenje usmerili v stanje sreče, ljubezni, radosti in nenazadnje svobode. S temi vrednotami pa bi sprožili propad vsakega od obstoječih družbenih sistemov.

Misel je najmočnejša sila, ki deluje v odvisnosti od naše volje, ki sledi naši želji.

»Smo to, kar je naša globoka **želja**, ki nas vodi.
Kakršna je naša želja, takšna je naša **volja**,
kakršna je naša volja, takšna so naša **dejanja**,
kakršna so naša dejanja, takšna je naša **usoda**. (Upanišade)

Večina ljudi svojih misli ne usmerja z namenom, da bi ustvarili, kar si želijo. Preprosto opazujejo to, kar se okoli njih dogaja. Pri tem svojo pozornost usmerjajo v opazovanje zunanjih okoliščin in drugih ljudi in s tem sprožijo proces, da zunanje okoliščine in drugi ljudje usmerjajo njihovo življenje. Tako zelo so zaposleni s to usmerjeno pozornostjo navzven, da se odtujijo sami sebi in na koncu niti ne vedo več, kaj je pravzaprav njihova lastna življenjska želja, še manj pa, kaj bi bilo potrebno narediti, da jo realizirajo.

Svoje misli lahko namensko usmerjamo! Pri tem je nujno upoštevati dejstvo, da je pogoj za uspeh pri materializaciji misli **odmisliti pretekli čas**. Ljudje več kot 90% svojih misli, torej energije in časa, usmerjajo v razmišljanje o dogodkih v preteklosti. Ti dogodki so nas res izoblikovali v to, kar smo v tem trenutku, dali so nam določene izkušnje (ali pa blokade), v tem trenutku pa preteklosti ne moremo niti spremeniti niti časa zavrteti nazaj, zato je vsaka misel, usmerjena nazaj, brez pomena. Namesto, da se na vso moč trudite izbrisati preteklost, se osredotočite na sedanost, na trenutek tukaj in zdaj in usmerite svoje misli na tisto, kar si želite! Drugi pogoj za vodenje misli je upoštevanje **zakona privlačnosti**, po katerem deluje moč naših misli. Vse v vesolju temelji na privlačnosti. Zakon privlačnosti združuje ljudi, situacije in misli z enako vibracijo. V življenje privlačimo stvari, ljudi, okoliščine, o katerih

razmišljamo! Naša misel deluje kot ključ: če razmišljaš o nekom in usmeriš svojo pozornost v subjekt svojega razmišljanja, mu daš s tem ključ do vrat v tvoje življenje. V naše življenje nikoli ne stopijo ljudje ali okoliščine, o katerih ne razmišljamo, nas ne zanimajo,... Vedno dobimo tisto, o čemer razmišljamo, pa naj si to želimo ali ne. Pomembna je osredotočenost oz. usmerjanje misli z namenom: prejmeš tisto, o čemer razmišljaš, naj si to želiš ali ne. Ko na nekaj misliš, sprožiš zakon privlačnosti. Pozornost, ki jo nečemu posvečaš, to vključi v tvojo vibracijo in zakon privlačnosti ti to dostavi, četudi rečeš ne. Tisto, kar si resnično, resnično želiš – dobiš. Toda tudi tisto, kar si resnično, resnično ne želiš – dobiš, ker misliš na to! Če se nečemu upiraš, si na to osredotočen in avtomatsko aktiviraš zakon privlačnosti. Vse stvari povabimo v naše življenje sami z našimi mislimi. Dnevne informacije nas pri tem konstantno vzdržujejo v miselnem polju negativnih dogodkov, katastrof, tragedij,... ki jim namenimo toliko pozornosti, da vstopijo v naše energijsko polje in postanejo tudi del našega življenja. Če želiš stvari spremeniti, jih moraš videti takšne, kakršne želiš, da bi bile, namesto, da se osredotočaš na to, kakršne so. Pogosto je logična posledica našega neuspeha razočaranje, ki privlači še več misli, ki nas razočarajo. Zakon privlačnosti se odziva na misli, ki jih mislite: ne loči med mislijo, ki jo je skreiral naš um kot posledica opazovanja nečesa, in mislijo, ki jo je ustvarila naša domišljija. V obeh primerih se misel frekvenčno naveže na predmet privlačnosti in če se boste dovolj dolgo ali dovolj močno miselno osredotočali, bo postal vaša realnost. Misli so kot prometni znaki ob poti našega življenja. Pot nas bo peljala tja, kamor nas bodo vodili znaki.

Vodenje misli in moč misli je znanje, ki se ga bomo morali naučiti kot smo se naučili pisanja in računanja. To znanje je nujno potrebno, da se človek lahko uresniči kot božansko bitje. Sposobnost materializacije misli smo ljudje v evolucijskem razvoju izgubili, pozabili oz. izničili z degradacijo zavesti. Starodavne civilizacije so imele zavidljiv nivo zavesti. Stari Vedrusi so npr. živeli v popolnem sožitju z naravo in Stvarnikom, imeli so dostop do informacijske baze Univerzuma, hitrost in moč njihovih misli je delovala kot najmočnejša energija, ki so jo lahko usmerili kamor je bilo potrebno: proti rimskim legijam, ki so prodirale v njihovo kraljestvo miru sredi tajge, so poslali roje čebel, ki so pregnale vsiljivce. Zgodovina nas seveda uči, da so prastare civilizacije živele na nivoju kamene dobe, v popolni bedi telesa in duha. Ta izkrivljena zgodovinska interpretacija služi seveda kot manipulacija z ljudmi z namenom vzpostavitve in ohranitve suženjskega sistema. Duhovna in ezoterična znanja, s katerim so razpolagale stare civilizacije, so se namerno »izgubila«. Onemogočena uporaba misli pa ni povzročila le izgubo zavesti o tem, kdo smo, izgubili smo tudi sposobnosti in znanje o samozdravljenju in postali žrtev tistih, ki naj bi nam izgubljeno zdravje vračali. Izgubili smo stik z Bogom, ki je človeka ustvaril po svoji podobi, mu dal enako sposobnost, da z mislijo ustvari enako kot on. Ko je človek postal sredstvo manipulacije peččice ljudi, ki so izdelali ta peklenki načrt odtujitve človeka od njegovega božanskega bistva, se je pričela doba popolne evolucijske zablode. Živimo na Zemlji, kjer imamo vse, kar za življenje potrebujemo, pa ne znamo preživeti brez »pripomočkov in nadomestil«, ki nam jih vsiljuje t.i. napredek.

Vladimir Megre v uvodu svoje knjige *Energija življenja pravi:*

Človekova usoda! Mnogi so navajeni misliti, da usodo posameznikov in sveta oblikuje nekdo od zgoraj. Toda ta nekdo samo daje slehernemu človeku na razpolago najmočnejšo vesoljsko energijo, ki je sposobna spreminjati usodo vladajočih in ustvarjati nove galaksije. Le redki vedo, da to silovito energijo v sebi nosi samo človeška misel!

Bomo torej prepoznali najmočnejši potencial, ki ga lahko koristimo z našo svobodno voljo in sprejeli dejstvo, ki ga Valio Ramira sporoča v preprostem verzu v svoji *Živi knjigi:*

***Ko kličeš ljubezen Boga
in uresničuješ čisti namen,
so čudeži mogoči!***

(v okvir)

Medtem smo izgubili srečo, zdravje, ljubezen, mir in uničili raj na Zemlji. V kritični zgodovinski točki se je Bog odločil posredovati in prekršiti svoje pravilo, da ne posega v človekovo svobodno voljo. Učlovečil je svojega Sina in človeštvu ponudil možnost, da ponovno vzpostavi povezavo s svojim Stvarnikom. Toda človeški napuh je uničil tudi možnost. Ko obupani **Jezus na Oljski gori** moli, nam pokaže način in pot do ponovne vzpostavitve dialoga z Bogom s pomočjo:

- realistične prošnje : *Naj gre ta kelih mimo mene!*
- nebeškega zaupanja: *Vem, da si me vselej uslišal!*
- brezpogojne vdanosti: *Ne moja, tvoja volja naj se zgodi!*

Realistična prošnja, zaupanje in vdanost v Božjo modrost vzpostavi torej korelacijo med tem, kaj mislimo in govorimo (molimo) in tem, kar doživljamo oz. prejemamo. Čisti namen doseže brezpogojno realizacijo: *Prosi in boš dobil.*

Izbiramo med dvema možnostima: usmerjamo moč misli in sledimo svojemu načrtu ali pa prosimo Boga, da se zgodi njegova volja. Ko odpremo srce in delujemo iz srca, torej iz čiste ljubezni, pristopamo k svojemu življenjskemu načrtu, se zdi, da sta obe možnosti v resnici eno in isto. Kdo vodi naše misli – Božja volja ali naš ego, ki ni nič drugega kot zunanja moč in notranja beda? Misel, ki jo vodi naš ego, se ne more nikoli materializirati v čisti namen, pa tudi, če ji to izjemoma uspe, bodo posledice usodne. Misel, ki je vodena po Božji volji in načrtu, je v skladu z našim poslanstvom tukaj in zdaj. Kako jo prepoznamo, kako dosežemo vodstvo in uresničitev namena, ko pa Bog prebiva v tako nepristopnem sijaju, da ne moremo do njega. Odgovor leži v molitvi, usmerjeni misli, zaupanju in ljubezni in nenazadnje v preprostem pogovoru z Bogom.

V molitvi vzpostavimo dialog z Bogom. Večina ljudi se na Boga obrača s prošnjami in mu »dopoveduje«, kaj mora storiti, da jim bo v življenju bolje. Kot da Bog ne bi vedel, kaj potrebujemo! Sedem velikih Antifon usmerja molitev v prošnjo za modrost, ljubezen, tolažbo in pomoč, čednost, srčni mir in razsvetljenje src z namenom, da se v ljudeh obnovi podoba Boga, po kateri jih je Bog ustvaril. Molitev je usmerjena oz. osredotočena misel, ki informira človeka v njegovi celični zasnovi. Energija misli vzpostavi frekvenčno polje, ki po zakonu privlačnosti deluje kot magnet na situacije, ljudi in okoliščine, ki so nujne za realizacijo namena, izraženega v molitvi.

Namen molitve v 1. Antifu je prošnja Bogu, da nam vrne Modrost:

O Modrost, ki si prišla iz ust najvišjega in se raztezaš od kraja do kraja in vse urejaš v moči in lepoti: pridi in uči nas poti svoje Modrosti...

Izgubljena modrost vodenja in uporabe misli! Nas bo Bog uslišal in nam vrnil podobo, po kateri nas je ustvaril? Nam bo vrnil sposobnosti, ki nam jih je nekoč dal, pa smo jih izrabili v destruktivno samouničenje? Bo molitev pot nazaj v stanje absolutne harmonije?

V vsaki naši celici je spomin, ki pa kot da je blokiran oz. zakodiran. Vedske civilizacije so dedovale znanje, modrost in sposobnosti, novodobni človek pa deduje le genske karakteristike. Spomin, praspomin, znanje, sposobnost komunikacije z Bogom,... vse to se je izgubilo nekje med zvezdami. So zvezde ugasnile, ker jih ne vidimo?

MOČ MOLITVE

Pavle Juhant

Bog nam je bližje kot smo sami sebi. Prepoznati se da tistemu, ki ga išče s čistim in preprostim srcem, zato se Bog prevzetnim odmika, ponižnim pa daje svojo milost. Tako je vse spoznanje o Bogu milostne narave, kar apostol Pavel podkrepi z besedami: *Kaj imaš, česar bi poprej ne prejel in kdor se hvali, naj se hvali v Gospodu!*

Ko govorimo o Bogu in razodetem nauku ter o »čisti« misli ali namenu, se hkrati zavedamo, da ima najvišji namen z nami Bog. Ta namen je večno življenje v Jezusu Kristusu, ta namen je prenova Stvarstva, ki pa je vezana na prenavo srca. Prerok Ezekiel zato pravi: ***Dam vam novo srce in novega duha denem v vašo notranjost. Odstranim kamnito srce iz vašega telesa in vam dam čuteče srce. Svojega duha denem v vašo notranjost...***

Moč in prisotnost Boga je torej moč spoznati edino iz srca in ljubezni. Zato apostol Pavel pravi: *Oko ni videlo, uho ni slišalo in v človekovo srce ni prišlo, kar je Bog pripravil tem, ki ga ljubijo!* Spoznanje o Bogu je torej, tako kot spoznanje o človeku, vezano na ljubezen: temeljna, ki Stvarstvo ustvarja, ohranja in posvečuje, temeljna v izvoru, smislu in cilju. Tudi prenova človeka in človeškega rodu je vezana na »notranjost« Boga, ki gre skozi srce človeka. ***Ko bo Bog vse v vseh, me ne boste ničesar spraševali!***

Po drugi strani je moč Boga spoznati iz Stvarstva, le da je onkraj ustvarjenega in vidnega sveta. Zapoved, ki sodi prav na začetek stvarjenja človeka, je zapoved Izraelu: *Ne delaj si podobe Boga, ne tega, kar je na zemlji in nebu, v vodah ali kar je izdelek človeških rok, saj je vse to naredila moja roka!*

Človekova podobnost Bogu izhaja iz sposobnosti mišljenja. A že Sveto pismo pove, da napačne misli vodijo stran od Boga, ki pa ni objekt naših spoznanj, ampak jih zgolj omogoča. Zato je rečeno, da nas prešinja božji Duh, da slehernemu sporoča namen, mu ga oblikuje, pazi na pota človekova in vsakomur vrača po njegovih delih. Bog ostaja večni in absolutna dobrina vseh, a v svetu in nas obstajajo hkrati (tudi) miselni tokovi, ki bi mu radi odvzeli Njegovo lastno absolutno dobro, jo pripisali sebi, za zlo, ki ga človek vrši v svoji svobodni volji, pa naj bi bil na koncu kriv Bog sam, ker ga v bivanjski svobodni človekovi dejavnosti omogoča. **Bog je hkrati onkraj in tu, meja vsega gre hočeš nočeš skozenj.**

Bistvo vsega je misel. Sveto pismo pravi: *V začetku je bila Beseda in vse, kar je nastalo, je nastalo iz nje. Brez nje ni nič, kar je nastalega. V Njej je bilo življenje in luč. Luč, ki razsvetljuje vsakega človeka, je prihajala na svet. Svet je po njej nastal, a svet je ni spoznal. V svojo lastnino je prišla, a njeni je niso sprejeli. Vsem, ki so jo sprejeli, je dala pravico, da postanejo božji otroci. Njim, ki se niso rodili iz moža, iz poželenja mesa, ampak iz Boga. Kristus se je kasneje poistovetil z Besedo Očeta, ki je odsvit njegovega veličanstva, Beseda, ki živi in ostane vekomaj. Zato naroča : ***V Boga verujte, tudi vame verujte, jaz in oče sva eno. Kdor mene ljubi, ne ljubi mene, ampak tistega, ki me je poslal. In kdor naju ljubi, bova k njemu prišla in pri njem prebivala.****

Apostol Pavel je bil šele po delovanju Duha uveden v spoznanje Boga, ki je v Kristusu dal novo dimenzijo času, prostoru, srcu, namenom in iskanjem. Vse to se dogaja **znotraj**, ne zunaj. Smisel znamenj, obredov, besed in molitev vedno teži v notranjost. Prerok Izaija pravi: ***To ljudstvo me časti le z ustnicami, njih srce pa je daleč od mene in si moje besede mečejo za hrbet.***

Božji namen je zveličanje vseh ljudi in nas presega. Bog se celo bolj veseli »najdenja« človeka, torej ene izgubljene ovce, ki se je našla, kakor 99 pravičnih, ki ne potrebujejo pokore.

Človek je ustvarjen za Boga. Bog ga ne pusti vnemar. Dal mu je zapovedi, srčika vseh je ljubezen do Boga in bližnjega. Hkrati je dal za človekovo rešitev lastnega Sina in mu ni nič prizanesel. On je sprava za naše grehe in ves svet. Sv. Avguštin o medsebojnem iskanju takole piše v Izpovedih: **Velik si Gospod in velike hvale vreden; velika je tvoja moč in tvoji modrosti ni mere. In tebe hoče hvaliti človek, ki je le drobec tvojega stvarstva, človek, ki nosi svojo umrljivost okoli, ki nosi pričevanje svojega greha in pričevanje, da se ti Bog prevzetnemu ustavljaš. In vendar tebe hoče hvaliti človek, ki je le drobec tvojega stvarstva. Ti nas spodbujaš, da nam je radost tebe hvaliti, zakaj po sebi si nas ustvaril in nemirno je naše srce, dokler ne počije v tebi.**

Daj mi Gospod, da spoznam in doumem, kaj je poprej. Tebe klicati ali tebe hvaliti? Izvedeti zate poprej ali tebe klicati? Toda, kdo te kliče, če zate ne ve? Saj bi lahko kaj drugega klical, namesto tebe, kdor zate ne ve! Se daš morda klicati, da bi izvedeli zate? Kako naj ga vendar kličejo, v kogar niso verovali? Ali kako naj verujejo, če jim nihče ne oznanja?

Hvalili bodo Gospoda, ki ga iščejo: če ga iščejo, ga najdejo, in če ga najdejo, ga bodo hvalili. Naj te iščem Gospod, medtem, ko kličem k tebi in naj kličem k tebi, medtem, ko verujem vate, zakaj ti si nam bil oznanjen. Kliče te moja vera, Gospod, ki si mi jo dal, ki si mi jo vdahnil po ljudomilosti svojega Sina, po službi njega, ki te oznanja.

In kako naj kličem svojega Boga? Saj ga bom vendar vase klical, kadar bom njega klical. In kje je prostor v meni, kamor naj pride vame, moj Bog, ki je naredil nebo in zemljo? Ali ni torej vendarle nekaj v meni, Gospod moj Bog, kar bi te moglo zajeti? Toda, mar te nebo in zemlja zajame, ki si ju ti naredil? Ker brez tebe ne biva nič, kar je, iz tega izhaja, da tebe zajema vse, kar je. Ker tudi jaz sem, čemu prosim, da pridi vame, ki bi me niti ne bilo, ko bi tebe ne bilo v meni? Saj nisem še v krajih senc – in vendar, tudi tam si ti! Ne bi me torej bilo, ko bi ne bival v meni! Ali bolje: ne bilo bi mene, ko bi ne bival v tebi, iz kogar je vse, po komer je vse, v komer je vse.

*Kam naj se umaknem izven neba in zemlje, da bi prišel vame moj Bog, ki je rekel: **Nebo in zemljo napolnjujem!** Kdo mi bo dal, da se v tebi umirim? Kdo mi bo dal, da prideš v moje srce in ga opojiš, da pozabim na svoje zlo in se oklenem tebe, moje edine dobrote? Kaj si ti meni? Usmili se, da najdem besed! Kaj sem jaz tebi, da mi velevaš, naj te ljubim in se jeziš, če te ne ljubim? Ali ni že to nemajhno gorje, če tebe ne ljubim? Povej mi po svojem usmiljenju, moj Bog, kaj si mi ti? Govori moji duši: Jaz sem tvoja rešitev. Govori tako, da bom slišal. Glej, ušesa mojega srca so pred teboj Gospod, odpri jih in govori moji duši: Jaz sem tvoja rešitev! Tekel bom za tvojim glasom in prijel se te bom. Ne skrivaj svojega obličja pred menoj: naj umrem, samo da ne umrem, ampak, da vidim tvoje obličje.*

(v okvir)

Predavanje MOČ MISLI IN MOČ MOLITVE bo 26.9.2008 ob 18.00 v cerkvi Sv. Ane v Tunjicah nad Kamnikom.

O moči misli bo predavala Maria Ana Kolman, o moči molitve pa župnik Pavle Juhant. Vstop bo prost.

Prijave sprejemamo na el. naslovu: info@sequoia.si

ali po tel. 041 704 014